

Edebiyat Defteri

Zübeyde terzioğlu -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
12 Mayıs 2024 Pazar

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Korona virus

'Bir musibet bin nasihattan iyidir' diyen atalarımız, yine haklı çıktı. Bu gün insanlık yeni bir sınavla karşı karşıya. Yıllardır, bilim insanlarının bağıra bağıra anlatmaya çalıştığı, küresel ısınma ve iklim değişikliğinin insanlığa etkileri, kimsenin duymak istemediği bir soruna dönüşmüştü. Koca koca devlet adamlarının bulunduğu iklim zirvesinde, genç bir kızın sorunla ilgili görüşlerini belirtirken endişe ve kaygısını kontrol edemeyişini 'depresif çıkışlar'diyerek değerlendiren Trump ın bakış açısı bu konuda ki duyarsızlığı ortaya koymaktadır. Dünyanın güçlü devletleri iklim soruna çözüm aramak bir yana dünyada birçok sorunun yanı sıra küresel ısınma yı da tetikleyecek 3. bir Dünya savaşı için ellerinden gelen gayreti göstermektedir. Bu duyarsızlık tüm hızıyla sürerken birden bire bir şey oldu ve bütün dünyanın gözü bu olaya çevrildi. Bir virüs herkesi bir anda ansızın can damarından yakaladı. Küresel bir kriz tüm devletleri acil çözümler aramaya yöneltti, tatilleri, okulları, üretimi, tüketimi...Herkesi her alanda dikkatli olmaya, yaşantısını gözden geçirmeye ve davranışlarını kontrol etmeye mecbur bıraktı.Bu virüsün gelecekte nasıl bir durum alacağı henüz belli değil. Ama şimdiden insanları evlerine kapatmaya ve alışkanlıklarından büyük oran da vazgeçmeye zorladı. Demek ki insanoğlu gerçekten zorunlu olduğunda tehlike karşısında somut önlemler alabiliyor. Küresel ısınma ile korona virüs karşısında ki davranış farkının en önemli nedeni küresel ısınmanın sonuçlarının henüz net olarak ortaya çıkmamış olması oysa korona virüs hızla can alıyor. İnsanın eylemlerini zorunlu olarak sınırlandıran bu musibet bekli de küresel ısınma ile ilgili tahmini sonuçların gecikmesine de katkı sağlayabilir dersem abartmış olur muyum, ne dersiniz.

Düşük (bir kadın hikayesi)

Savaşın etkilerinin hala sürdüğü, insanların umutlarının giderek azaldığı bir zaman diliminde genç bir kadın umut doluydu, çünkü hamileydi. İlk hamileliği idi ve çok sevinçliydi, henüz üç aylıktı bebeği ,köyündeki insanlar için bu çok sıradan bir olaydı. Kendi ailesi içinde. Birlikte yaşadığı kayınvalidesi ve kayınpederi onun bu durumunu önemsemiyor, hep çalışmasını bekliyorlardı.

Köyde işler çok yoğundu, Nadiye'nin,sabah namazından önce başlayan yoğun temposu hava kararınca kadar devam ediyor, akşam ezanıyla eve çekilen ailenin evdeki işlerini yine o yapıyordu. Yemek, bulaşık, çamaşır, ertesi gün için hazırlıklar... Her iş ona bakıyordu. O gün de, sıradan bir gündü. Sabah erkenden kalkılmış herkes hiç söze dökülmeden belirlenmiş görev dağılımına göre işinin başında yerini almıştı. Son bir aydır yapılan rutin işlere farklı bir iş eklenmişti. Kendilerine yeni bir ev yapıyorlardı, bu evin malzemeleri de hane halkı tarafından eski evin avlusundan inşaat alanına kadar sırtta taşınıyordu.

Nadiye'nin kocası Mustafa inşaatın yapımında en çok çalışan kişiydi. Bebek doğana kadar inşaatı bitirmek istiyordu, çünkü oturdukları ev çok küçüktü,.

Nadiye ev işlerini çok sevmese de dışarda yapılan işlerde çok becerikliydi. Ormandan odun toplamak, inekleri için ot biçmek, ekin ekmek, patates dikmek bunlar onun için çok sıradan ve kolay işlerdi. İnşaatın yapımında kullanılacak taşları inşaat alanına taşımak da, son zamanlarda yapmak zorunda olduğu işlere eklenmişti.

Nadiyenin işleri giderek artarken karnıda hızla büyüyordu.. O ise karnını gizlemek için çok bol elbiseler giyiyor, kamburunu çıkararak yürüyordu. Çünkü büyüklerin yanında hamileliğini göstermek utanılacak birşeydi. Karnının hızla ve aşırı şekilde büyümesi onu tedirgin ediyordu.Yine de Bunun normal olduğunu düşünmeye çalışıyor, evham yapmak istemiyordu. Zaten çok soğukkanlı bir kadındı, kolay kolay duygulanmaz veya duygulandığı zamanlarda da bunu çok iyi saklardı.

Nadiye, inşaatla kullanılacak taşları oturdukları evin avlusundan yaklaşık beşyüz adım ötedeki yeni inşaat alanına taşımak için yine eski evin avlusundaydı. Sepeti sırtına alıp taşıma düşüncesi bu kez onu rahatsız etti.. Ama doğacak bebeğini ve yeni evini düşünerek taşları yerinden kaldırıp sepete koymaya başladı. Sepeti şöyle bir yokladı, yeterli ağırlığa ulaştığına karar verip bahçe duvarının üstüne çıkardı. Bunu yaparken karnında çok hafif bir sancı hissettiyse de önemsemedi. Sonra kendiside duvarın önünde hafifçe öne doğru kaykılarak sepeti sırtına almak için geriye doğru hamle yaptı. Sepetin iplerini kollarını sokarak omzuna kadar geçirdi. Ayaklarını iyice yere basıp dengesini sağladı. Elleriyle yerden güç alıp oturduğu yerden kalkmaya çalışırken karnına korkunç bir ağrı saplandı. Hayatı boyunca böyle bir ağrıyla tanışmamıştı, öylesine canı yanmıştı, neye uğradığını şaşırı. Bir taraftan kıvranırken acıyı boşverip bir hamle daha yaparak yeniden kalkmaya çalıştı. İkinci kez gelen ağrı öncekinden de şiddetli ve dayanılmazdı. Ellerini karnına koydu, dişleri birbirine kenetlendi. Sepeti yere bıraktı, Dizlerinin üzerine çöktü karnını tutarak acı içinde eve kadar sürüklendi. Evde kimse yoktu, bağırarak istedi, fakat duyulur diye kendini susmaya zorladı. Köylünün diline düşmek istemezdi, yüzünde boncuk boncuk ter birikmişti, başörtüsünü dişlerinin arasına alıp var gücüyle sıktı. Bir anormallik olduğunu düşünürken bacaklarının arasında sıcak bir akıntı hissetti, eliyle yokladı, kanıyordu, şaşırı, korktu ama yine de bağırarak. Ağzındaki başörtüyü biraz daha kuvvetle sıktı gücü giderek azalıyordu.Ağrı dahada dayanılmaz bir hal almıştı. Kanama artarak devam ediyordu. Sonra ağrıyla birlikte içinden birşeylerin hızla boşaldığını farkettti, aynı anda ilkinden daha da şiddetli olan bir başka ağrı vücudunu ele geçirmeye başladı kanama daha da hızlanmıştı ayağa kalkmaya bacaklarının arasından bir kütlenin yere düştüğünü gördü sonra bir tane daha.

Karnındaki aşırı büyümenin nedenini anlamıştı...tek başına ikizlerini doğurmuş ama maalesef erken doğan bebekleri daha doğmadan ölmüşlerdi.üzüntü ve dehşet içinde yere düşen kitlelere baktı, acı ve öfke ruhunda giderek büyüyordu,ama bu duyguyu hemen kontrol altına aldı, hiç ağlamadı, öylece kalakaldı, acısı devam ediyorsa da o artık farkında bile değildi. Kaybettiği bebekleri için üzülmüştü ama çok uzun sürmedi, ona öğretildiği gibi sessiz sitemsiz kalakaldı, Allah vermiş ve almıştı, bu düşünce onu biraz rahatlattıysa da kalbi sıkışmış, göğsünün ortasına tuhaf bir his çökmüştü.

İsyankar olacağından korkarak hızlı hızlı dua etmeye başladı bir taraftan da eline geçirdiği çarşaf, havlu ne varsa kanamayı durdurmak için kullandı, bebeklerini bir leğene koyup bahçeye götürmek için kapıya kadar yürüdü sonra da oracık da yığılıp kaldı...

Babaannemin anısına, ruhu şad olsun...

An ı kaçırmak

Boşluğun içinde kaybolmak istediğiniz olur mu hiç. Hiç kimseyi, hiç bişeyi düşünmeden öylece oturmak, rahatlamak. Kaygıdan stresten uzak, tamamen kendiniz olmak. Ne yazık ki bunu sadece isteyebilirsiniz Çünkü beyin denilen nöron ağı, size bu fırsatı vermemek için hemen devreye girer. Böylece rahatlama beklentinizin yerini düşünceler tufanı alır.

Kaçmak ,kurtulmak istedikçe öyle bir rüzgar eser ki sizi yerden yere vurur. Neye uğradığınızı şaşırırsınız. Başka dünyalarda başka insanlarla cebelleşirken bulursunuz kendinizi. Düne dair ne varsa hatırlarsınız. Hesaplar bir türlü kapanmaz. Açarsınız eski sayfaları. Karıştırırsınız olan bitenleri. Kah üzölürsünüz kah sevinirsiniz. Bazen ağlar bazen gülersiniz. Öylece oturup kaldığınız o yerde yıllar süren yaşanmışlıklar saniyeler içinde tekrar tekrar geçer kafanızdan. Siz zamanın durduğunu zannederken bugün kaçır elinizden.

Anı kaçırmak 2

Yaşadığım bir olay, son zamanların en çok kullanılan söylemlerinden birini deneyimlediğimi düşündürdü bana, ‘Anı kaçırmak’ bu tecrübe, gerçekten farketirdi, ‘an da kalmanın’ ne demek olduğunu. Dün, ülkemizin tanınmış marketlerinden birinde alışveriş yaptım, sonra da otoparkına park ettiğim aracıma binip eve geldim. Buraya kadar her şey normaldi. Rutin işler yaptıktan,yemek vs, sonra, gece, arada, aklıma yaptığım alışverişte aldığım ürünlerden biri geldi ve marketten geldikten sonra aldığım malzemeleri araçtan indirmeyi unuttuğumu düşündüm, bu, benim için normal bir durumdu, sık sık yapıyordum böyle şeyler. Uyumak için yatağa gittiğim de yine kafamda soru işaretleri belirmeye başladı. Acaba araba da mı bırakmışım yoksa marketin el arabasın da mı aldığım ürünleri bir türlü emin olamıyordum. Marketten çıkış sürecini hatırlamaya çalışıyordum. Kasadan arabaya gidene kadar ki süreci kafamda canlandıramıyordum. Genellikle ürünleri boşalttıktan sonra market arabasını yerine koymak gibi bir alışkanlığım vardır , o anı da hatırlamıyordum. Arabayı, aracın yanında mı bıraktım, yerine mi götürdüm tamamen karanlık noktaydı. Sabahı zor ettim. Sabah eşim ‘çay bitmiş dedi.. Korka korka, ‘araca baksana dün marketten almıştım’ dedim. O, gitti ve aldığım ürünlerle birlikte geri geldi. Unutmamıştım. Bu durumda hem rahatladım hem de daha bunun gibi ne anları kaçıyorum acaba diye düşündüm. ‘An kaçırmak,’ sadece güzel anlardan ibaret değildir elbet. ‘Anı kaçırmak ’ yaşadığınız gerçekle kurgunuzda ki gerçeğin yer değiştirmesidir bana göre. Kurgu ve belki de kuruntularınız beyninizi ele geçirdiğinde yaşadığınız gerçeklikten kopuştur. Farkına varmak güzel de, nasıl kontrol edilir işte onun cevabı bir sonraki yazımda.[ikiyanayasla][ikiyanayasla][ikiyanayasla]